

Sil

Erindring af den glædelige Forening

Imellem

Brudgommen,

Ædle og Velfornemme

Monfieur

Jacob Scollay,

Skipper og Indvaaner i BERGEN,

og

Bruden,

Dyrdædle og Dydzurede Jomfrue,

Jomfrue

Satharina Stormann,

Paa

Deres Høytidelige Bryllups Dag,

Som celebreredes i Bergen den 8de Dec. 1767.

Styldigt

Fra en fraværende Ven og Broder, som ønsker Brude-Parret

JESU Hielperige Forsyn.

Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

BERGEN,

Trykt hos Kongel. Majest. privilegered Bogtrykker, Christoph Kochert.

BN 619

Lillad Høystærende, at jeg til Bryllups-Gilde,
 Hvor lystigt Sælskaber, fremkommer og med Epos,
 Hvis jeg Berømmelser om Brude-Parret vilde
 Opdrive Himmel-høyt, som Enee i Drib og Flog,
 Saa har det rigtig nok, men sommer ey en Broder,
 Jeg derfor skiemte vil, som man til Bryllup maae
 Dog synger som jeg kand, foruden Klang og Roder,
 Er uden Plan Poet, og bygger kun paa Etraae.

At skiemte kand Enhver, men med uliige Ebne,
 En er som Bonden grob, en som Byemanden fin,
 En skiemter for plaseer, en anden vil sig hebne,
 En ved sit Jule-Dill, en anden ved sin Vin.

En taaler gierne Espog, en anden rynker Panden,
 Saasnart han horer Skiemt og troer det er ham mee
 En bider Læberne og holder vel paa Kanden,
 Hvem har af disse To den meste Noes fortient?

En skiemter kun for Lyst og troer at Skiemt behager;
En skiemter for at faae den anden giort til Nar;
Den Lystige har nok, naar man paa Smiler drager,
Den anden glædes, naar man him til Latter har.

De er suurseende, og Alderdommens Slaver,
Der ey vil unde den, som lystig er, lidt Skiemt;
Men den, som skiemte vil, og haber ingen Gader,
Steer ingen Uret, naar hans krolled Haar blir kiemt.

Det staaer Poeter best, et skiemte, for at lærre;
Men er han græm, saa, er han et farligt Dyr;
Hvad Under, at kun Saa, Digtene vil ære?
Men flere bringes op at holde paa ham Styr.

Poetens Ere-Krands faae billigen fortiener;
Zhi nogle gjør som hin, der bygger kunstig nok,
Dog kun i Tankerne, de Reglerne forener,
Men lader rime sig som Kiøle til en Stok.

Kort sagt Poeter skal Talent med Kunsten eye,
De maa vel skiemte lidt, men ikke skiemte Folk;
Zhi ellers finder man vel saadanne Ombyge,
Som møder dem igien, hvor Skam blir deres Toll.

Naar jeg nu seer omkring paa hvad Poet bør bære
Saa finder jeg ved mig at det er baabeligt,
Et Vers som hvad jeg kan, det Brude-Par forære;
Som var et bedre værdt, men see det er min Pligt,

At sende i mit Stæd Et Bidne om min Glæde,
Da Søster skal i Dag saa blank for Præsten staae,
Og siden med Sin Mand ved Speilet tage Sæde,
Hvor en stor Pocal Hun skal Lykonstning faae.

Da jeg er ikke med at ønske i Pocalen,
(Hvor mangen ønsker ey at bære saadan med,)
Zhi jeg nu ikke er en Gæst i Bryllups-Sablen,
Jeg dog ey glemme skal god gammel Skik og Sæd.

Saa vil jeg Dig paa Kiim, min Søster, all den Lykke/
Lilønste, som en Broer Poetisk gjøre kand/
Et stille Ønske skal tillige Hjertet trykke,
I en oprigtig Bøn for Din begynte Stand.

Du er mit Ønske værd, jeg skylder Dig og lønner,
Du er en værdig Brud, Du faaer en værdig Mand,
En Mand som regnes bør, blandt Norges bedste Sønner,
Som binder Brodet ved Seylads i fremmet Land.

Saa kom da Lykke med de andre Bryllups Gæster,
Man under dig vel Plads, endstiont det synes trangt,
Kom strax, men lob dog først, at du dit Sæde fæster,
Hvor dette Par skal boe, reys ingen Tiid forlangt,

Fra Deres Huus og Boe, gid Sundhed alle Dage
Maae glæde Deres Liv! Langbarigt Ægteskab,
Giv Gud, som gibe kand, at De maae sildig tage
Mod Dødens Fende-Breb, dog ey med Livets Tab.

Saa vil jeg Dig paa Kiim, min Søster, All den Lykke/
Lilønste, som en Broer Poetisk giøre kand/
Et stille Ønske skal tillige Hiertet trykke,
I en oprigtig Bøn for Din begynte Stand.

Du er mit Ønske værd, jeg skylder Dig og lønner,
Du er en værdig Brud, Du faaer en værdig Mand,
En Mand som regnes bør, blandt Norges bedste Sønner,
Som binder Brodet ved Seylads i fremmet Land.

Saa kom da Lykke med de andre Bryllups Gæster,
Man under dig bel Plads, endstiont det synes trangt,
Kom strax, men lob dog først, at du dit Sæde sætter,
Hvor dette Par skal boe, reys ingen Tiid forlangt,

Fra Deres Huus og Boe, gid Sundhed alle Dage
Maae glæde Deres Liv! Langbarigt Ægteskab,
Gid Gud, som gibe kand, at De maae sildig tage
Mod Dødens Fjende-Breb, dog ey med Livets Tab.

